

som er indkommet, set mig i Stand til at udarbejde noget Forslag. Om hvad jeg vil kunne gjøre i Fremtiden, om jeg vil se mig i Stand til at forelægge noget saadant Lovforslag ad Nare, hvis jeg atter staaar her i denne Stillings til den Tid, derom kan jeg ikke sige Noget nu. Jeg vil ikke give noget Lofte paa noget Punkt, naar jeg ikke forud med Bestemthed veed, at jeg kan indfri det, og derfor giver jeg aldeles ikke noget Lofte om et saadant Forslag med Hensyn til en Forandring i Bygningsafgiften. De Herrer vil erindre, at vi her med Hensyn til Bygningsafgiften staa paa samme Maade, som vi have staaet overfor forskjellige andre Afgiftsforandringer, i Anledning af hvilke vi have talt om den almindelige finansielle Stillings. Det er overmaade let at paavise Uligheder og Willigheder ved en hvilken som helst Afgift, men Spørgsmaalet er, om ikke de nye Regler, som maatte blive opstillede, naar Statskassen intet Tab skal lide ved Skatteforandringen, ville fremkalde lige saa store Uligheder, ville give Anledning til lige saa højrøstede Klager over Uretfærdighed. Og vil man ikke foretage Forandringer med det Formaal for Øie, at Afgiftens Udbytte skal blive uformindsket, saa staa vi jo atter her overfor Spørgsmaalet om en Forringelse i Indtægt, vi staa igjen overfor et almindeligt finansielt Spørgsmaal, som vi jo saa udførligt have forhandlet om.

Chr. Pedersen: Jeg vil kun bemærke, at jeg slet ikke har ønsket, at den høitærede Minister skulde give noget Lofte om i denne Samling at fremkomme med et Forslag som det omhandlede; det er en hel Misforstaaelse. Noget Saadant har jeg ikke fordret og ikke kunnet fordrer, thi jeg tror, at det for at faae grundige Forarbejder i saa Henseende vil være nødvendigt at have Betænkningen fra det Udvalg, som Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har nedsat, men herpaa kan man vente i mange Aar. Jeg har altsaa ikke spurgt, om den høitærede Minister vilde komme med et saadant Lovforslag i denne Samling.

Th. Nielsen: Der har i disse Dage under de Forhandlinger, som have været førte med Hensyn til Stattelovene, meget ofte været Tale om, hvad der maatte være Idealet eller ikke være det osv. Saaledes har man jo for Lødløvens Vedkommende atter og atter betonet, at Idealet maatte være at komme til den saakaldte Frihandel, at ethvert Folk maatte blive henvist til det Arbejde, til hvilket det baade efter sin Natur og ifølge sit Anlæg var bestemt, og at vi da maatte komme til den rene Indkomstbeskatning. Jeg tror dog ganske vist ikke, at det, som nu anses for at være Idealet, vil vedblive at være det om eet eller flere Aar; jeg tror ganske vist, at der vil komme den Tid, da det saakaldte fri Kon-

kuencesystem bør være det. Naar jeg skulde indlade mig paa, hvad der vilde være Idealet for det Lovforslags Vedkommende, vi nu behandle, vil jeg sige, at det forekommer mig at være det, at vi kunne komme til en Beskatning efter den Indtægt, som den Paagjældende har af vedkommende Næring. Naar der i Øvrigt i disse Dage saa ofte er hentydet til vore Statters Uretfærdighed, tror jeg, at de, der have klaget derover, meget have Ret, og jeg tror, at det Samme i ikke mindre Grad gælder om det Lovforslag, vi her behandle. Jeg tror, at den heri omhandlede Skat er mere uretfærdig end nogen anden Skat, og jeg tror tillige, at der her foreligger en af de saa Maader, hvorpaa vi gennem Lovgivningen paa en folkelig Maade kunne komme Smaafolk til Hjælp, saaledes at de ville fornemme, at det virkelig er Hjælp, som bringes dem. Naar jeg siger, at Staten er uretfærdig, skal jeg anføre de Grunde, hvorfor jeg udtaler mig saaledes. Der er to Grunde, som medføre, at den er meget uretfærdig; den ene ligger i Lovgivningen, den anden ligger hos Administrationen. Naar jeg nævner Lovgivningen, siger jeg derved for det Første til den lille Bestemmelse, som findes i Loven af 29de December 1857 § 71, i hvilken der staaar, at alle de Haandværkere paa Landet, som hidtil have drevet fri Næring, skulde svare Bygningsafgift efter 1ste April 1862. Christian den 5tes danske Lov nævner i 3—13—23 de Haandværkere, der, for at kunne komme Bønden til Hjælp, skulde have Lov til at nedlægge sig paa Landet. Derefter kommer Bygningsloven af 1802 og siger, hvilke Bygninger, der paa Landet fremdeles skal være fritaget for at svare Bygningsafgift, og der bliver da nævnt Bygninger, som benyttes af de af mig antydede Haandværkere: Smede, Skredere osv. (S. A. Hansen: Og Skomagere!); ja Skomagere, der sy Bønderflo; de ere udtryffeligt nævnte i Loven. Nu kommer imidlertid pludselig Loven af 29de December 1857 § 71 og siger, at alle disse Folk, som Loven af 1802 slet ikke har tænkt paa, skulde være med, uagtet de kun drive det særlige Erhverv i Forbindelse med lidt Landbrug; men derved opstaar den største Uretfærdighed. Naar en Mand, der ernærer sig af et saadant Erhverv i Forbindelse med et andet — thi det er tydeligt nok, at den, som nu og da tømrer lidt, eller er Bødder, eller Lapper et Par gamle Sko, maa drive anden Næring ved Siden deraf, og da navnlig Landbrug — skal sættes i Skat saaledes, som om han ikke drev noget andet Erhverv, forekommer det mig nemlig, at der derved beqaas den største Ubillighed. Endelig komme vi til Cirkulæret af 20de Oktober 1868, som jeg har nævnt, hver Gang denne Sag har været paa Bane, og som forekommer mig at have gjort Sit til, at denne Sag kunde blive saa uretfærdig som muligt. Da jeg første Gang stillede en Forespørgsel denne Sag betreffende, gav den daværende Finanzminister mig vel ikke noget absolut Tilfagn